

Пенчо Славейков

Цар Самуил

„Мир, мир!“ – едногласно военний съвет,
от грозната вест унесвесен,
таз вечер реши... Во походний си плащ
загърнат, над стола надвесен,
оборил бе горда глава Самуил,
в невесели мисли унесен.

Пред тъмний му поглед безкрайно поле
завяно со сняг се разстила –
и труп върху трупи... Свирепа е рат
там кръвна коситба косила...
Оръжие сложили, живите в плян
отиват на робско чернило...

Но ето че вестник и морен, и блед
промъкна се в шатра червений;
пристъпи, застана и с нисък поклон
продума към царя смутений:
„Завръщат се, царю, в Беласицки бой
дванайсетте полка пленени!“

И сепна се в мисли унесений цар,
претръпнаха вси воеводи.
А той продължи: „Но завръщат се те
сакати и слепи нероди –
на сто-душ е само оставен от тях
един едноок да ги води.“

И думи на думите грозни в ответ
се царю в сърце отзоваха:
„Излез! Посрещни ги! – Или смелостта
се смръзна в душата ти плаха?“...
Той стана, възлезе на ближния хълм;
след него войводи вървяха.

В полето, загърнато в сняг, там далеч,
чак поглед дето достига,
от глухия стан до смъглени гори,
извива се черна верига –
люлей се, примъква се бавно насам,
и стон до небето се дига.

Могъщия цар, преbledнял като смин,
към тъмната граница южна
се взря и с закана издигна ръка
и нещо нечуто прошушна –
но в миг залюлян, полетя настрана
и наземе възнак се люшна...

Притекоха се воеводи завчас –
но царят веч мъртъв лежеше:
по хладни му устни червена тъсма
кръв топла се излек струеше...
А грозно войнишкият стон надалеч
кат песен надгробна ехтеше.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6623>]